

Aan de randen van dit lavaveld heeft zich een uniek wijngaardveld gevormd van miljarden kleine steentjes van vulkanische as ("lapilli" genaamd). In dat pikzwarte glooiende landschap werden duizenden wijnstokken aangeplant. Niet op de gebruikelijke manier, dat is hier niet mogelijk, vooral door het constante gebrek aan regen- en grondwater.

Letterlijk wijnstok per wijnstok moet in een kuil ingegraven worden in de vulkanische as. Slechts op die manier kan het weinige vocht uit de nachtelijke zeewind geabsorbeerd worden door het poreuze zwarte gruis, waarna het overdag in de kuil van de wijnstok loopt zodat de plant het nodige water krijgt.

Rond elke wijnstok wordt ook nog een halfmond muurtje van stenen gebouwd, om de plant te beschermen tegen de Saharawind die zo krachtig kan waaien dat het de bloesem zou vernietigen of de druiven zouden verschrompelen. Dit arbeidsintensieve systeem van wijnbouw wordt hier al toegepast sinds de achttiende eeuw. Voor één keer zit Manrique er dus voor niets tussen.

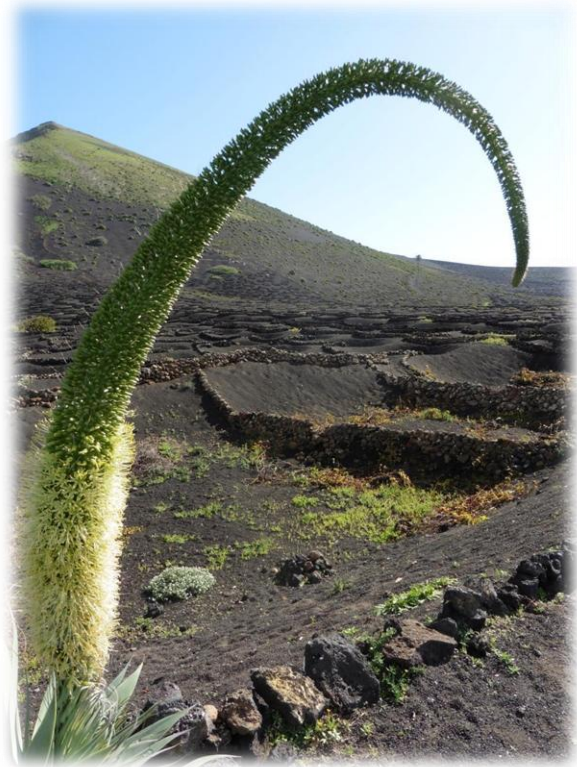

We beklimmen de Montaña de Guardilama (500 m) van waaruit we een fantastisch uitzicht hebben op de wijnvelden. Van op deze hoogte is ook duidelijk te zien, op bovenstaande foto, dat er onder ons een grote oude krater ligt die ook geheel met druiven is beplant.

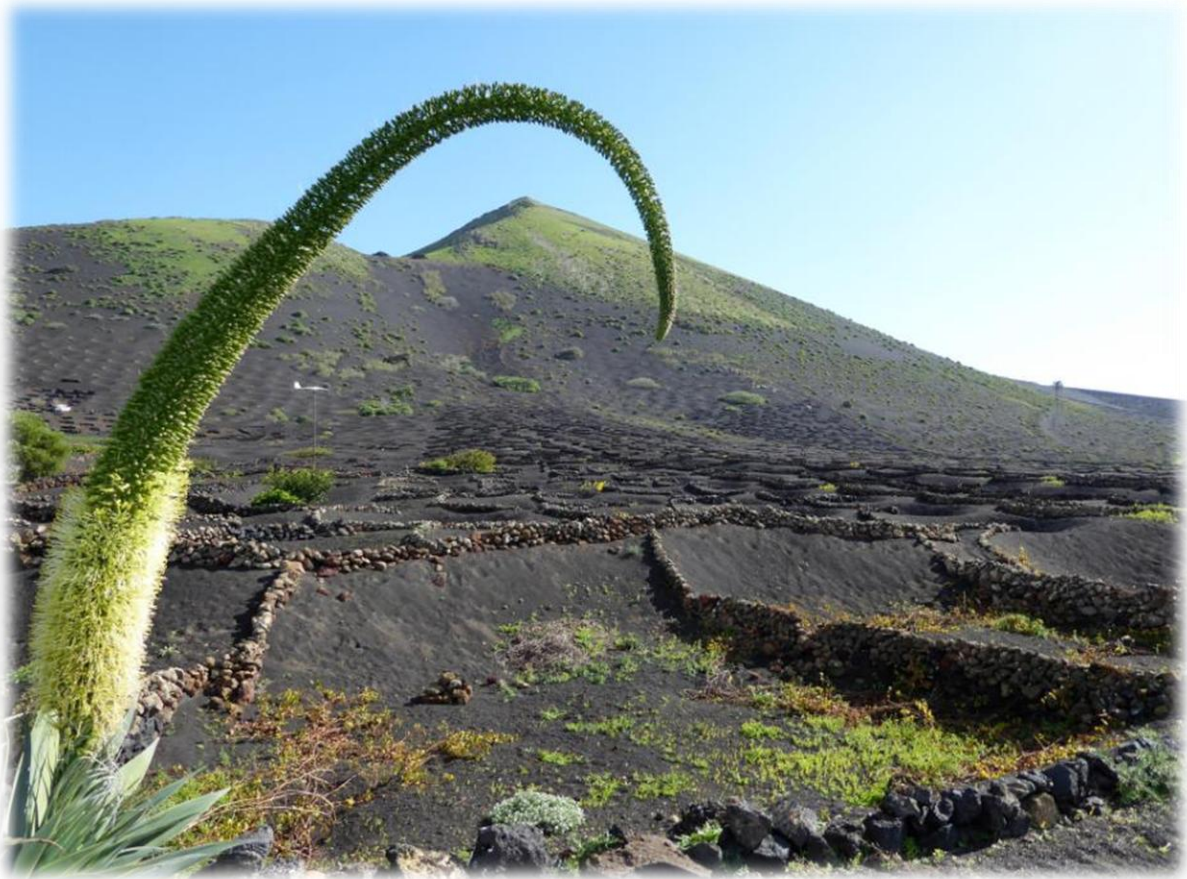

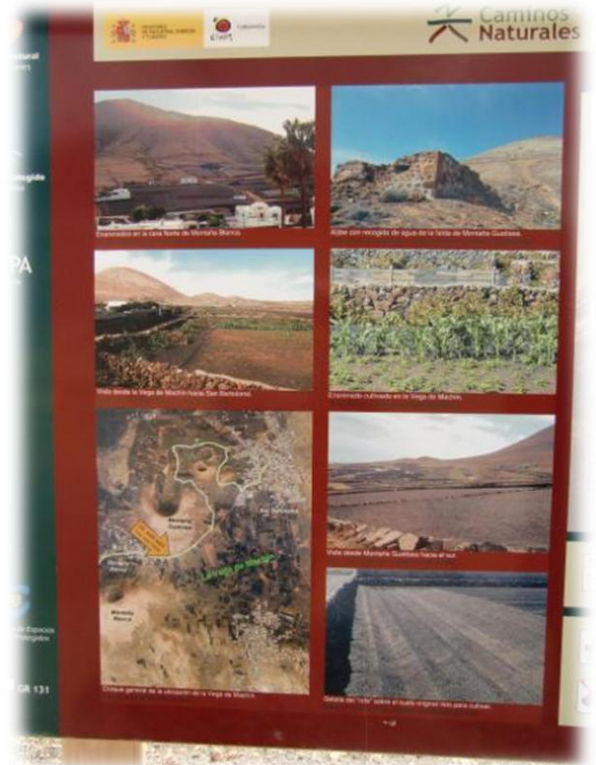

De Montaña de Guardilama is misschien wel de meest spectaculaire uitkijkberg van Lanzarote. Je hebt er werkelijk rondom een zicht tientallen kilometers ver over zee en over land.

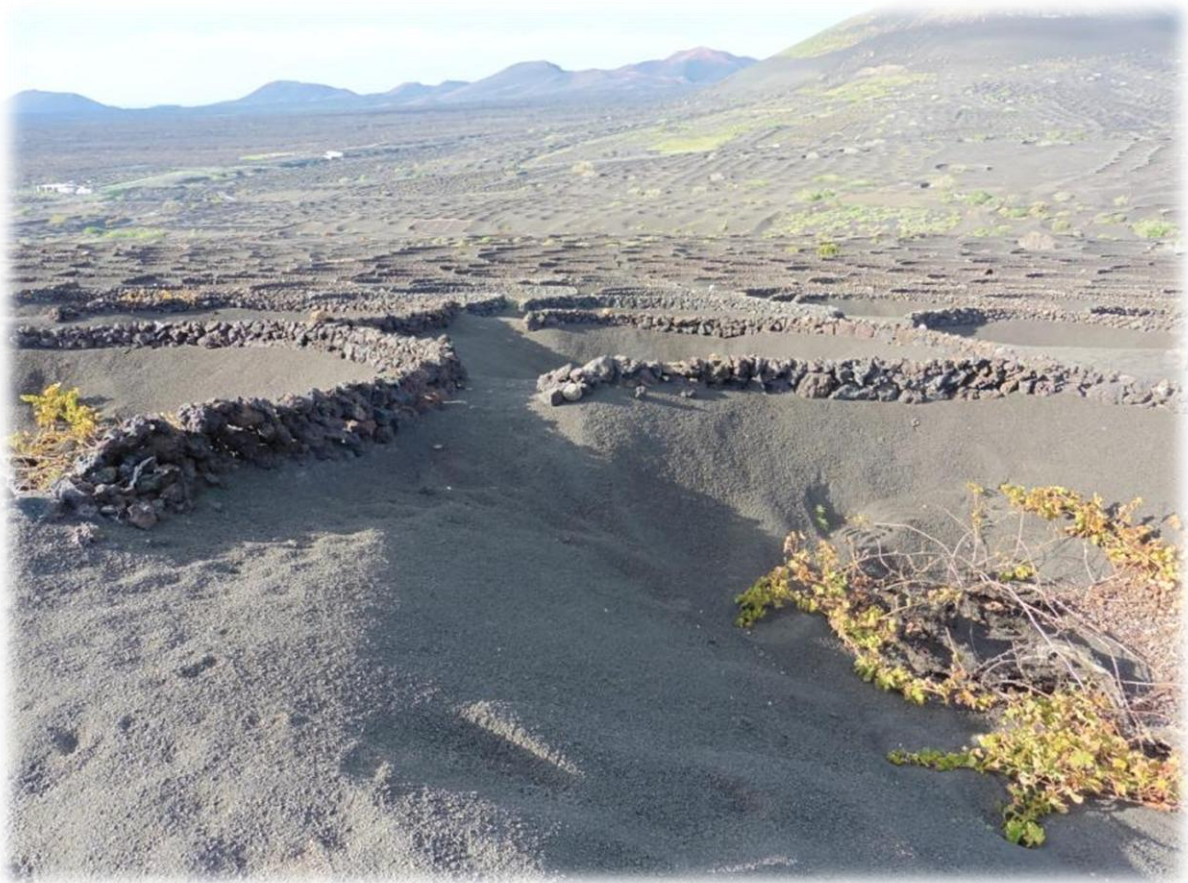

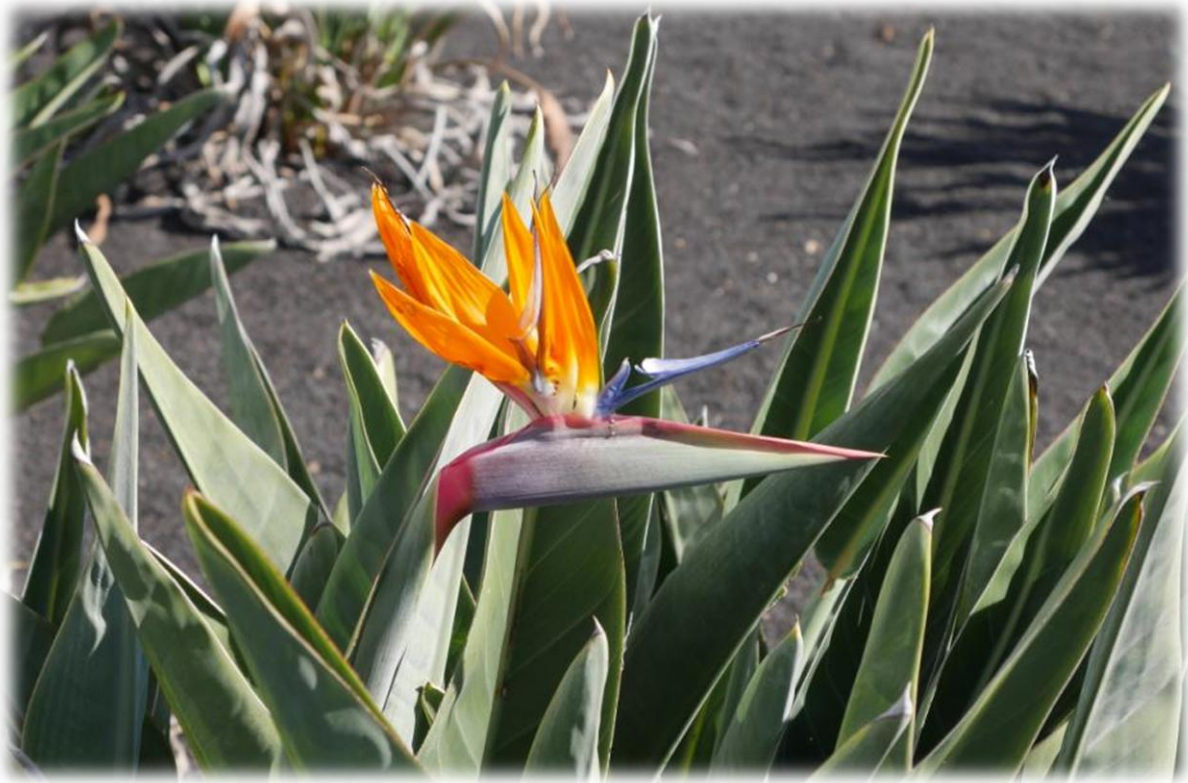
We volgen vandaag een gedeelte van de GR 131. De GR-131 begint op de noordpunt van Lanzarote en steekt dit eiland over naar het zuiden, doet dan het kleine Isla de Lobos aan, doorkruist heel Fuerteventura van noord naar zuid, steekt over naar Gran Canaria, maakt een boog over Tenerife en een lus op La Gomera en bereikt via La Palma het meest westelijke van de Canarische Eilanden, El Hierro.

De GR-131 wordt op de meeste Canarische Eilanden aangeduid als een "Camino Natural", een pad dat van nature aanwezig is.

Aan de parking waar onze auto staat is tevens een grote put al hebben we er geen benul van waarom deze put er is.

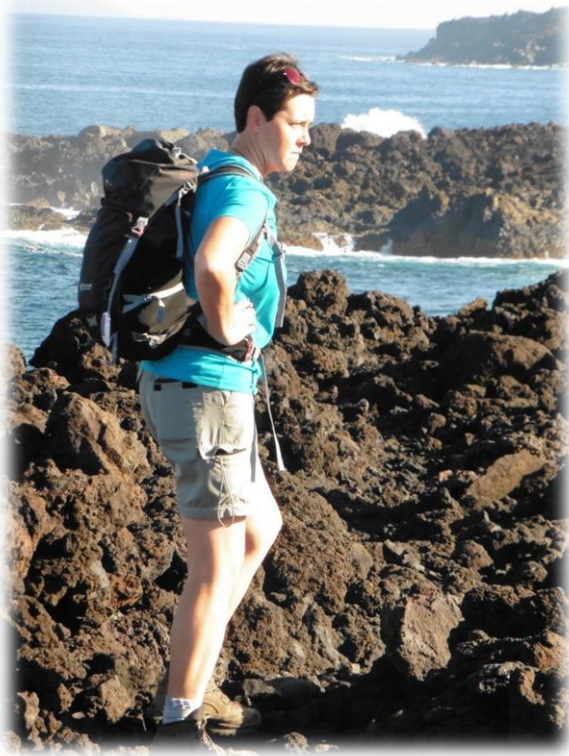

Woensdag 14 december 2016

- Wandeling : Langs de kust door de lavavelden van het nationaal park Timanfaya
- Gebied : El Golfo
- Afstand : 16 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 6 uur

Vandaag stappen we door het Nationaal Park Timanfaya. Van begin tot het einde dienen we over lava te wandelen. Dit is het enige pad in het park dat je als wandelaar mag betreden.

Het is een tamelijk kalme zee en dat is echt wel jammer. Bij een onstuimige zee hangt er boven dit traject een waas van waterdruppels en maken de golven die in lavagaten gestuwd worden bizarre geluiden.

Geen enkele andere wandeling op Lanzarote maakt dat u zoveel contact hebt met de vulkanische erfenis van het eiland.

Onderschat deze wandeling niet. Ondanks deze wandeling vrij vlak is, is het een van de moeilijkste wandelingen van deze tocht. We lopen bijna de gehele tijd op een tamelijk ongemakkelijk sintelpad.

Bij snel afkoelende lava kan er zich een dunne verharde laag op de lavastroom vormen. Als de lavastroom eronder verder blijft stromen, treedt aan de oppervlakte – als gevolg van de wrijving en relatief hoge viscositeit van de gesmolten basalt – een verrimpeling op. Deze rimpels geven pahoehoe de touw- tot golfachtige textuur. De textuur van het oppervlak kan echter sterk verschillen van uiterlijk en soms bizarre vormen aannemen.

Het mooiste gedeelte van de lava zit ongeveer in het midden. Je mag, als wandelaar, het pad niet verlaten al is het pad niet altijd duidelijk waarneembaar.

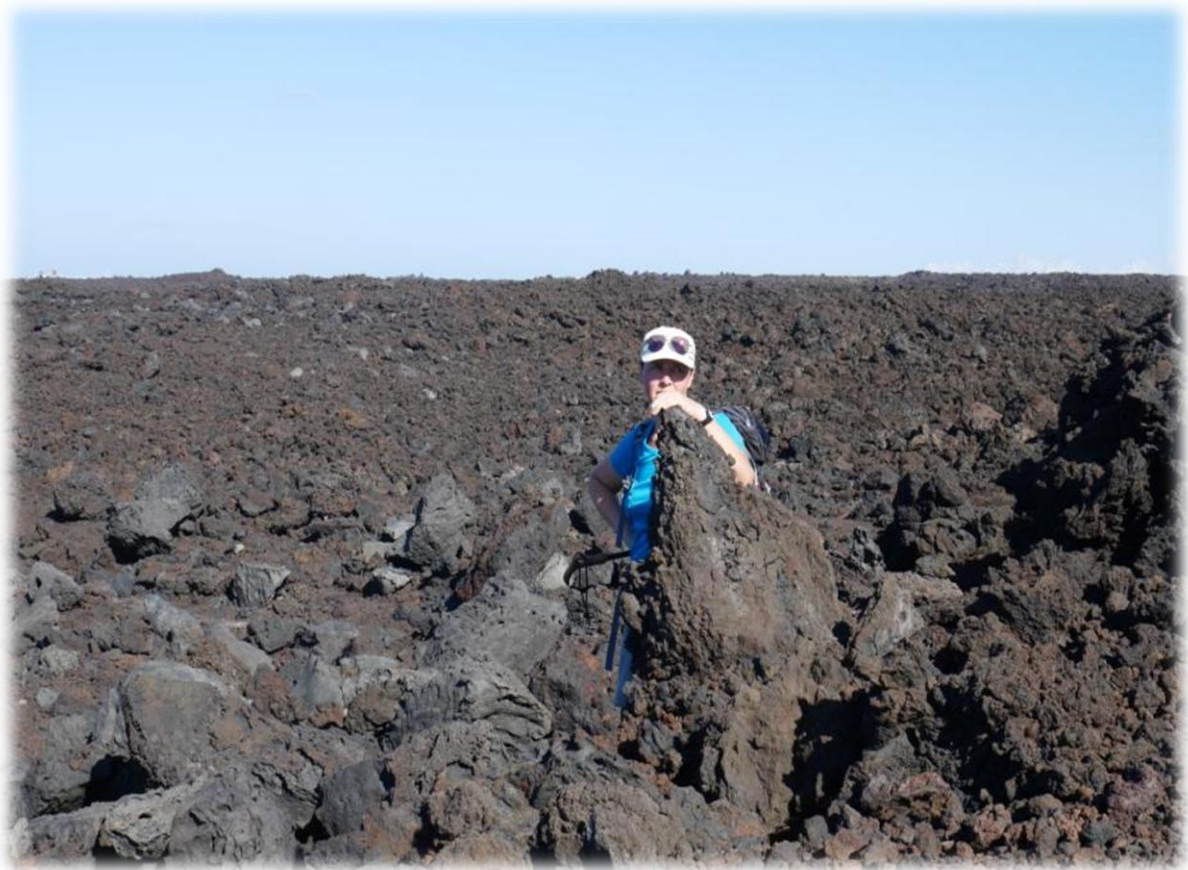

Op het laatste gedeelte van de wandeling is er een landtong die gespaard gebleven is van de laatste vulkaanuitbarstingen. Hier liggen enkel losse stenen en lavazand.

El Diablo of de duivel, die men overal aantreft in en rond het nationaal park is eveneens ontworpen door César Manrique. Manrique overleed op 73 jarige leeftijd tijdens een verkeersongeval op 100 m van zijn woning.

Na onze wandeling brengen we nog een bezoek aan het Charco de los Clicos ook wel Laguna Verde genoemd (groene lagune). Het is een krater van een oude vulkaan weggezonden in de Atlantische Oceaan waar het een meer gevormd heeft. Het is een erkend natuurreserveaat. De groene kleur, die veroorzaakt wordt door algen die zich op de bodem bevinden, contrasteert met het zwarte zand van het strand El Golfo.

Vervolgens brengen we ook nog een kort bezoek aan de Salinas de las Janubio (zoutpannen). Midden in de oceaan waren deze zoutpannen de laatste mogelijkheid voor oceaanvaarders, door de eeuwen heen, om voorraden aan boord mee te nemen. Het zout werd gebruikt om vis en vlees mee te pekelen en zo een langere houdbaarheid te garanderen. De laatste tientallen jaren is dit onrendabel geworden door de komst van vries- en koelmethoden. Tegenwoordig zijn er nieuwe pogingen gedaan om deze fotogenieke plaats nieuw leven in te blazen en wordt er gelukkig weer zout gewonnen. De ‘pannen’ worden vol gelaten met water, waarna de zon de rest doet: verdampen en er dan het zout van af schrapen.

Dichtbij de zoutpannen is er nog een mooi plaatsje, Los Hervideros. Dit natuurfenomeen laat zien wat de natuurelementen kunnen bewerkstelligen. Lavastromen hebben voor een ruige rotsformatie gezorgd die zeer abrupt stopt waar de zee begint. Je ziet hoe de zee stukken uit de kust heeft gehapt en hoe de golven soms zeer ruig in de onderbuik van de uitgeslepen rotsen aanklotsen.

We kunnen echter niet lang op deze plaats blijven want reeds om 18.00 uur treedt hier de duisternis in.

S'Avonds ontmoet ik de Duitser Hermann Bach uit Hamburg. Toevallig is Hermann hier op duikcursus. Hermann heb ik 8 jaar geleden ontmoet in Ierland en we hebben toen een aantal dagen samen gewandeld.

Donderdag 15 december 2016

- Wandeling : Bezoek aan de wereldwonderen uit de buik van de aarde
- Gebied : Nationaal Park Timanfaya en omgeving
- Duur : 6 uur

Vandaag is er een soort “rustdag”. We zullen vooral toeristische attracties bezoeken. Het eerste bezoekje is het spotten van dromedarissen.

Tussen 1 september 1730 en 16 april 1736 onderging Lanzarote een van de grootste natuurrampen uit de geschiedenis. Het kalme leven van de boeren van Lanzarote werd nooit meer hetzelfde. Andrés Lorenzo Curbelo, priester te Yaiza, legde zijn ervaringen vast waardoor we een idee hebben van de impact van het natuurgeweld.